

ΡΩΣΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΚΡΥΟ, Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ

Μιά φορά ένας ρώσος χωρικός πλάνεβαν σ' ένα ψηλό βουνό μονάχος του για να κόψη ξύλα, άναπτησε στο δρόμο του τρεις σκιές που περπατούσαν μαζί. Ή μια ήταν ο ήλιος, ή άλλη τὸ κρύο κι' ή τρίτη ὁ άνεμος.

Ὁ χωρικός μόλις τις είδε έβγαλε τὸ καπέλλο του, τῆς έχαίρετῆσε με σεβασμό και προχώρησε.

— Ποιόν ήραγε χαιρέτησε τόσο ταπεινά αυτός ὁ χωρικός, άρχισαν να λένε μεταξύ τους οί τρεις αυτοί σύντροφοι.

— Χωρίς άλλο έμένα, είπε άμέσως ὁ ήλιος. Δέν ξεέρετε οτι όλος ὁ κόσμος με καλοπιάνει γιατί φοβάται μήπως τὸν κάψω καμιά ήμέρα ;

— Ὁχι, όχι. Κάνεις λάθος, είπε τὸ κρύο λίγο ύστερα. Ὁ χωρικός χαιρέτησε έμένα επειδή με φοβάται άπ' όλους περισσότερο.

— Τι παράξενα πράγματα πού άκούω να λέτε ! πρόσθεσε άμέσως κατόπιν ὁ άνεμος. Κανέναν άπ' τούς δυό σας δέν χαιρέτησε ὁ άνθρώπος αυτός, γιατί ξερω καλά πως όλοι οί κάτοικοι τῆς γῆς θέλουν να τά έχουν καλά μόνο μαζί μου.

Οί τρεις σύντροφοι είχαν άρχισει να φωνάζουν, να φιλονικιοϋν, χωρίς να μποροϋν να συμφωνήσουν μεταξύ τους.

Έξαφνα ὁ άνεμος μπηκε στη μέση και είπε στους συντρόφους του :

— Τέλος πάντων, τί τά θέλετε αυτά. Με τις φιλονικίες δέν κάνουμε τίποτα. Δέν έχουμε παρά να φωνάζουμε μια στιγμή τὸ χωρικό και να τὸν ρωτήσουμε να μάς λύση τῆς διαφορά μας.

Και άμέσως οί τρεις σύντροφοι φώναξαν τὸν ρώσο χωρικό πού είχε προχωρήσει μερικά βήματα μπροστά και τὸν ρώτησαν :

— Ποιόν χαιρέτησες άπ' τούς τρεις μας πατριώτη ;

— Τὸν άνεμο ! αποκρίθηκε εκείνος άμέσως.

— Ἄ ! Ἄ ! τά βλέπετε, φώναξε ένθουσιασμένος άπ' τῆ χαρά του ὁ άνεμος.

— Ποιὸν καλά ! είπε τότε ὁ ήλιος κυττάζοντας θυμωμένα τὸ χωρικό. Έννοια σου ! Θα ίδης τί έχεις να τραβήξεις από μένα. Θα σε κάψω έσένα και όλη τῆ γεννιά σου και θα με θυμηθής

— Μη φοβάσαι τίποτα ! είπε τότε στὸ χωρικό ὁ άνεμος. Αυτός θα ρίξη τις άκτίνες του να σε κάψη, μα εγώ άμέσως θ' άρχισω να φυσάω και θα σε δροσίσω...

— Τώρα θα ίδης ποιός είμαι, είπε τότε όργισμένο και τὸ κρύο. Θα σε παγώσω όλο τὸ χειμώνα και θα μετανοήσης !

— Μη άνησυχείς, φίλε μου, είπε τότε πάλι στὸ χωρικό ὁ άνεμος. Τὸ κρύο θα θελήσει να σε παγώσει μα εγώ τότε θα πάνω να φυσάω και έτσι δέν θα ύποφέρεις άπ' αυτό. Γιατι οϋτε τὸ κρύο μπορεί να σε βάλει όταν εγώ δέν φυσάω, οϋτε ὁ ήλιος να σε κάψη όταν φυσήσω. Με λένε άνεμο και χωρίς έμένα δέν γίνεται τίποτε...

.....
κεντρικῆς Ἄμερικανίδος έκατομμυριούχου, πού δυό φορές είχε παντρευτεί κι' είχε χωρίσει και ήτανε γνωστή για τὴν άγάπη της πρὸς τὰ σπόρτ και τις τρελλές της ιδέες.

Τὸ βράδι αυτό ή μίς Έντουιν περιτοχισμένη από τούς φίλους της, διηγείτο καθισμένη σέενα αναπαυτικό φωτέϊν στὸ κατάστημα τῆς θάλαμηγού της, όλες τις λεπτομέρειες τῆς περιπέτειάς της.

— Ένας από τούς ψαράδες, έλεγε γελάοντας ή μίστρες Έντουϊν, με πήρε για Σειρήνα στ' αλήθεια !

— Τι μοναδική περιπέτεια ! είπε ένας από τούς θαυμαστάς της. Ἡ πλουσία και όραία Ἄμερικανίδα ήταν εξαπλωμένη στὸ κάθισμά της και έπαίξε με τὸ μαργαριταρένιο της κολλιέ.

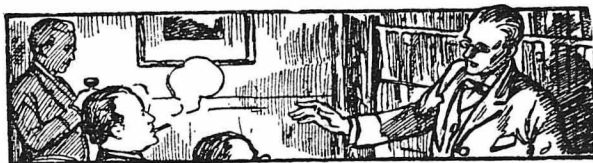
Ἡ νύχτα ήταν γοητευτικά όμορφη. Ἡ άγκυρα τῆς θαλαμηγού σηκωνόταν.

— Πού μάς πάτε τώρα, μίστρες Έντουϊν ; ρώτησε ένας από τούς ξένους της.

— Ἄγαπητέ μου φίλε, νομίζω πως εἶνε πιά καιρός να γυρίσουμε στη Νέα Ὑόρκη και να συνέλθουμε άπ' όλες αυτές τις περιπέτειες και τις συγκινήσεις.

Έσώπασε και κοιτάξε σκεπτικῆ τῆ θάλασσα. Ὑστερα έψιθύρησε : — Θαθέλα ναξέρα τι να λέν οί ψαράδες για τὴν περιπέτεια αυτή. Κι' άν με συλλογίζονται με πόθο ή με κακία. Κρίμα, κρίμα, δέ θα τὸ μάθω ποτέ...

Ἄκόμη τρεις ήμέρες έμεινε τὸ καιῖι άγχυροβολημένο μ' όλο τὸν εϋνοϊκό άνεμο. Τοϋ κάκρου όμως τά έπτά ζευγάρια μάτια τῶν ναυτῶν έκοίταζαν πέρα, στὰ μάκρη. Ἡ Σειρήνα δέν έξαναφάνηκε.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Του Ρουσσάρ

Για να κολιά άνάμεσα στὸν κάμπο τ' όνομά σου και για να υψώνεται ψηλά στὰ οφάνα, ὦ ποθητή, φύτεμα δέντρα κι' έδωσα στῆ βροχή έχτες αυτή τ' ὄρατο σου τ' όνομα κρασι πίοντας στῆν υγιεί σου.

Με τ' άσπρα και σκουρόμαλλα τ' άρνιά σου μη διαβνίνεις, βροκέ από δῶ ὀδηγώντας τα στο πράσινο χορτάρι. Έδῶ ἄς φρυγάνει ὁ νόμοισσος και τὸ χλωρό θυμάρι κι' ἄς τρέξει άστειρόντο νερό στῆ βροχή τῆς Ἐλένης.

Τὸ καλοκαίρι ἄς σταματάει έδῶ κι' ἄς ξεποσταίνει ὁ στρατοκόπος και γερός στῆ γλῶη ἄς μορμονορῶζει τούς ἔμνους μου ζηλεόντας έμέ και τῆν Ἐλένη.

Στὸ κροσταλλένο της νερό τὰ χείλη ὀποιος σιμώνει από μια φλόγα έρωτικῆ κι' άσβαστη θα γιομίζη ζεστή σάν τούτη πού μου κνίει τὰ σπλάργα και με λνώνει.

ΣΤΗΝ ΕΛΕΝΗ

Του Ρουσσάρ

Τα γεωταῖα όταν κάποτε έρθουν χωρίς συμπίνα, τὸ βράδι δίπλα στῆ φωτιά μονάχη καθισμένη στῆς λάμπας γνέθοντας τὸ φῶς θα λές άκουμπισμένη: Μοϋ τραγοιδοϋσεν ὁ Ρουσσάρ στῆς ρεϊότης μου τὰ χρόνια !..

Ἡ άποσταμένη δούλα σου πού θ' άρχυπνῆ άκόμα μόλις τ' άκούη θε να βλογῆ τ' άθάνατο όνομά σου, φάντασμα δίχως κόκκιλα θε ναῖμα εγώ στοχάσομ. κάτου άπ' τὸν ἴσκιό της μυρτιάς τότε στὸ μαδρό χῶμα.

Κι' εἰς λευκόμαλλη γριά στὸ τζάκι μαζεμένη θ' άποζητῆς τὸν έρωτα πικρὸ μεταπονημένη πού άρηθήμικες περηφανα σ' έμένα τὸ φίλι σου.

Ζῆσε και χείρου τὰ λαμπρὰ τῆς νεότης σου τὰ κάλλη, μη καυτερές τῆν αϋθιανή τῆ μέρα να προβάλλη και μάξενε από σήμερα τὸ ρόδα τῆς ζωῆς σου.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Του Β. Οδγκύ

Τὸ θηλυκό ; Νεκρό. Τὸ σερικὸ ; Μ' άπάτη σκοτομμένος ὁ βροκός !
Τ' άρπάξει κάποιος γάτος-τι κακό !- Χάμον νεκρός ὁ σκύλος ! Νηρικὸς
και τῶρα οκανάνε τὰ κόκκαλά του. ὁ λίκος γυρορρέει να πηδήσει
Ποιός θα ξαναγοισίη στῆ φωλιά σι' άπορῶμαλλο κοπάδι μ' άτομιά.
να τῆν ξυνητήση με τὸ λάλημά του ; Στῆ στανή τῶρα ποιός θαξενυχτήση;
Κανένας πειά. Φτωχὰ μικρὰ πον- Κανένας πειά. Φτωχὰ μικρὰ μιν
[λιά !] [ἀρνιά !]

Στὰ κάτεργα ὁ πατέρας κει μακριά !
Ἄρρωστη ή μάνα άγιάτρευτα βαρεία !
Τὸ σπιτι ὁ άγέρας δένει αυτή τῆν ὠρα
κι' ή κούνα τρέμει έτούτη τῆ βραδεία.
Μεσ στὸ ρημαδι ποιός θα μείνη τώρα ;
Κανένας πειά. Φτωχὰ μικρὰ παιδιά !

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Του Λαμαρπίνου

Κίτρινα φύλλα άνάμεσα στὰ χόρτα σκορπισμένα, με πρασινάδα λιγοστή κλαριά στεφανομένα, έχετε γειά ! Στῆ θλόρη μου τὸ πένης πως ταираίξει τῆς πλάσης κι' άπ' τὰ μάτια μου άδανω πικρὸ σταλάζει.

Τὸ μονοπάτι σου είμαι εγώ, διαβάτη, κι' έλα άγάλι' στερεῆ φορὰ να ξαναϊδῶ τὸν ήλιο θέλιο πάλι πού ὠχρός ζητάει με τ' άρρωστο τὸ φῶς του να περάση τὸ στρώμα πού στὰ πόδια μου κάτον άπλοισαν τὰ δάσι

Τις μέρες τού γνόπωρου πού ή πλάση άγοπεθναινε τὸ βλέμμα της περσοτερη χάρη γλνκειά όμορφναινε : Εἶν' τὸ στερογὸ χαμόγελο πού ξαφνικά έχει άνθίσει σέ κάποια χείλη ὁ θάνατος για πάντα πῶν τὰ κλειση

Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα